

**FREIDA
McFADDEN
TYÖKAVERI**

Suomentanut Jussi Tuomas Kivi

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Englanninkielinen alkuteos *The Coworker*

Copyright © 2023 by Freida McFadden
Published by agreement with Licht & Burr Literary Agency,
Denmark on behalf of Jane Rotrosen Agency, LLC

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2025

ISBN 978-951-1-48900-9

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2025

Perheelleni

PROLOGI

PÄIVÄÄ AIEMMIN

Vastaanottaja: Seth Hoffman

Lähettäjä: Dawn Schiff

Aihe: TÄRKEÄÄ

Hei Seth,

tietooni on tullut arkaluontoinen asia, josta meidän olisi hyvä keskustella mahdollisimman pian. Ehdotan, että tapaamme työhuoneessasi heti, kun sinulle sopii.

Ystävällisin terveisin

Dawn Schiff

Vastaanottaja: Dawn Schiff

Lähettäjä: Seth Hoffman

Aihe: Re: TÄRKEÄÄ

Okei, sopii. Tule käymään huoneessani.

Vastaanottaja: Seth Hoffman

Lähettäjä: Dawn Schiff

Aihe: Re: TÄRKEÄÄ

Hei Seth,

minusta olisi parempi, että sopisimme tapaamisen tarkasta ajankohdasta etukäteen, jotta olet varmasti paikalla ja meillä on riittävästi aikaa keskustella tietooni tulleista, mahdollisesti järkyttävistä seikoista, joista tunnen olevani pakotettu kertomaan sinulle. En haluaisi, että keskustelumme keskeytyy aiemmin sovitun työtehtävän takia, tai mikä pahempaa, että et olekaan saapuessani paikalla. Mielestäni olisi paljon parempi sopia tapaamisesta etukäteen. Ehdotan, että tarkistan kalenterisi, vertaan sitä omaani ja etsin seuraavien kahden vuorokauden sisäلتä kuusi mahdollista tapaamisajankohtaa, joista sinä valitset kaksi parhaiten sinulle sopivaa, ja näistä kahdesta voimme sitten yhdessä valita lopullisen, parhaiten molemmille sopivan ajankohdan.

Ystävällisin terveisin

Dawn Schiff

Vastaanottaja: Dawn Schiff

Lähettäjä: Seth Hoffman

Aihe: Re: TÄRKEÄÄ

Sopiiko huomenna klo 14?

Vastaanottaja: Seth Hoffman

Lähettäjä: Dawn Schiff

Aihe: Re: TÄRKEÄÄ

Alla sovitun tapaamisemme tiedot:

Paikka: Seth Hoffmanin työhuone

Ajankohta: Klo 14:00

Olen lisännyt tapaamisen kalenteriini.

Ystävällisin terveisin

Dawn Schiff

I OSA

1. LUKU

NYKYPÄIVÄ

NATALIE

Kun kävelen aamulla toimistoon, Dawn ei ole työpöytänsä ääressä, mikä tarkoittaa, että maailmanloppu on tullut.

Se oli vitsi. Maailmanloppua ei tietenkään ole tullut. Mutta jos tuntisit Dawnin, tietäisit, mitä tarkoitan.

Dawn Schiff on istunut viimeiset yhdeksän kuukautta vieressäni työpaikallamme ravintolisäfirma Vixedissä. Dawnin päiväohjelman mukaan voisi ajastaa kellonsa. Hän on aina työpöytänsä ääressä varttia vaille yhdeksältä. Varttia yli kymmeneltä hän pitää vessatauon. Varttia vaille kaksitoista hän menee taukokuoneeseen syömään lounasta. Puoli kolmelta hän käy taas vessassa. Ja tasan kello viideltä hän sammuttaa tietokoneensa ja lähtee kotiin. Jos tapahtuisi jokin apokalyptinen ilmiö, jonka seurauksena kaikki maailman ajastimet sammuisivat, meidän ei tarvitsisi kuin seurata, milloin Dawn käy vessassa, ja pääsisimme taas vanhaan aika-*tauluun. Sekunnintarkasti.*

Minä saavun tavallisesti töihin jossain puoli yhdeksän ja yhdeksän välillä. Tai sanotaan vaikka, että *suunnilleen* viimeistään

yhdeksältä. Jos tähdet ovat oikeassa asennossa, olen paikalla puoli yhdeksältä. Mutta vaikka vannonkin laittavani autonavaimeni joka päivä tavalliseen paikkaansa pöydälle ulko-oven viereen, josain vaiheessa yötä avaimet siirtyvät mystisesti paikaltaan ja kipitävät tiehensä. Ja silloin minun on pakko etsiä ne.

Tai sitten juutun ruuhkaan. Ruuhkat ovat täällä kamalia. Ruuhka-aikaan Dorchester Avenue muistuttaa täyteen ammuttua parkkipaikkaa.

Tänä aamuna tähdet eivät olleet puolellani, mutta liikenne oli vähissä, joten ehdin kymmentä vaille yhdeksäksi suureen toimistorakennukseen, jossa Vixedin toimitilat sijaitsevat. Punaiset korkoni kopisevat linoleumilattialla ja loisteputket sirisevät päällä, kun kävelen valtavan avotoimiston keskelle ahdettujen identtisten sermirivistöjen läpi. Kun ohitan Dawnin työpisteen ja kohotan käteni tervehdykseen, pysähdyn kuin seinään.

Työpiste on tyhjä.

Niin outo kuin Dawnin aikataulu onkin, sitäkin oudompaa on, että tänään hän ei noudata sitä. En voi olla ajattelematta, että Dawnin poissaolon on pakko olla merkki jostain ikävästä. Koska Dawn ei ole koskaan myöhässä. *Ei koskaan.*

”Natalie! Hei, Nat! Arvaa mitä!”

Kiskon katseeni irti Dawnin työpisteestä ja suuntaan sen kohti Kimiä, joka loikkii minua kohti työpisteiden välisellä käytävällä ruskettuneet kasvot onnesta hehkuen.

Kim Healey on paras työkaverini, mikä ikävä kyllä tarkoittaa, että hän on paras ystäväni myös työn ulkopuolella, koska työstäni on pikkuhiljaa muodostunut koko elämäni sisältö. Kim palasi häämatkaltaan kaksi viikkoa sitten, ja nyt hänellä on vaikuttava rusketus ja raitoja tummanruskeissa hiuksissaan – hän jopa tuoksu etäisesti hiekalta ja aurinkovoiteelta. Hän näyttää fantastiselta, ja olen todella iloinen hänen puolestaan. Ja vain noin kym-

menenprosenttisen kateellinen. Oikeasti. Toivon hänelle aidosti kaikkea mahdollista onnea, kuten hieman humalaisessa hääpuheessani kerroin.

Toljotan Kimin mustavalkokuvioista Ann Taylor -mekkoa ja panen merkille paljonpuhuvan pullistuman. ”Olet raskaana!” henkäisen.

Hymy katoaa välittömästi Kimin kasvoilta. ”*Ei*. En ole *raskaana*. Miksi sinä sellaista kuvittelet?” Hän nykäisee vyötärönsä ympärille kiristettyä vyötä. ”Näytänkö lihavalta tässä mekossa?”

”Et! Voi Kim, et tietenkään!” Puolustukseksi voin sanoa, että Kimin ”arvaa mitä?” kuulosti todella siltä kuin hänellä olisi vauvauutisia. Minusta tuntuu, että viime aikoina ikäisteni naisten raskausilmoituksia on alkanut kuulua vähän joka puolelta – aivan kuin kenelläkään ei olisi enää mitään muuta jännittävää kerrottavaa – ja Kim palasi juuri häämatkaltaan. ”Et *lainkaan*. Olen tosi pahoillani, että sanoin niin. Minä vain ajattelin...”

Kim nykii yhä mekkoaan itsetietoisesti alemmas. ”Sinulla oli varmaan hyvä syy sanoa niin.”

Läimäytän itseäni mielessäni otsaan. ”Ei ollut – vannon sen. Sitä paitsi *kaikkihan* keräävät häämatkallaan pari ylimääräistä ki-
loa. Se pukee sinua täydellisesti.”

Mutta Kim ei enää edes kuuntele. Hänellä on kova kiire kurotella kaulaansa ja vilkuilla takapuoltaan.

Selvitän kurkkuani. ”Öh, mitä sinun piti kertoa minulle?”

”Ai niin.” Kim onnistuu hymyilemään vaisusti alkuperäisen innostuksensa hälvettyä. ”Ne t-paidat tulivat. Vein ne kokoushuoneeseen.”

Oho, se *on* hyvä uutinen! Seuraan Kimiä kokoushuoneeseen, ja totta tosiaan, nurkassa odottaa hieman lommoja kylkiinsä kerännyt pahlilaatikko. Juoksen sen luo ja alan vääntää laatikon läppä auki. ”Tarkistitko jo?”

”Vain suurin piirtein. En laskenut tarkkaan.”

Pengon täyttä t-paitalaatikkoo ja vedän yhden ulos. Se on sinertävän vihreä, ja siihen on painettu kaikki tarvittavat tiedot. Viiden kilometrin hyväntekeväisyysjuoksu CP-vammaisten hyväksi. Paita kädessäni on kokoa M ja näyttää suurin piirtein siltä kuin pitääkin. Ajoitus hermostutti minua – t-paitojen oli tarkoitus saapua viime viikolla, ja nyt on jo tiistai. Järjestämäni hyväntekeväisyysjuoksu on lauantaina.

”Ne näyttävät upeilta, Nat”, Kim henkäisee. Hän on ollut mahtava tuki juoksutapahtuman järjestämisessä – en olisi pystynyt tähän ilman häntä. ”Voimme jakaa ne myöhemmin aamulla, kun kaikki ovat täällä.”

Nyökkään helpottuneena – kaikki on järjestymässä suunnitelmien mukaan. ”Muuten”, lisään, ”tiedätkö, onko Dawn jäänyt sairaslomalle?”

Kim pitelee t-paitaa rintaansa vasten ja silittää sitä vatsan päältä kohdasta, joka minusta näyttää yhä vauvakummulta. ”Ei. Miten niin?”

”No, hän ei ole paikalla.”

”Entä sitten? Hän on varmaan myöhässä.”

”Sinä et ymmärrä.” Pudotan t-paidat takaisin pahuilaatikkoon. ”Dawn ei ole koskaan myöhässä. *Ei koskaan*. Koko täällä työskentelynsä aikana hän ei ole ollut myöhässä kertaakaan. Hän on ollut aina paikalla tasan varttia vaille yhdeksältä.”

Kim katsoo kelloaan ja kohottaa katseensa sen jälkeen minuun kuin olisin menettänyt järkeni. ”Hän on siis kaksikymmentä minuuttia myöhässä. Entä sitten?”

Se on outoa käytöstä Dawnilta. Sen lisäksi on vielä jotain, mitä en ole kertonut Kimille. Eilen iltapäivällä Dawn lähetti minulle oudon sähköpostiviestin, jossa hän kysyi, voisinko puhua hänen kanssaan työpäivän lopuksi jostain ”erittäin tärkeästä asiasta”.

Mutta minä olin asiakaskäynnillä enemmän osan iltapäivästä, ja kun palasin toimistolle, Dawn oli jo lähtenyt.

Erittäin tärkeä asia. Mahtoikohan se tarkoittaa...

Ei. Luultavasti ei.

”Toivottavasti hän on kunnossa.” Pudistan päätäni. ”Ehkä hän on joutunut auto-onnettomuuteen.”

Kim hihittää. ”Tai sitten hänet on passitettu vihdoinkin pöpilään.”

”Lopeta”, minä mutisen. ”Tuo on ilkeää.”

”Älä viitsi. Hän on sekopää, ja sinä tiedät sen yhtä hyvin kuin kaikki muutkin. Sinunhan on istuttava hänen vieressään.”

”Ei se ole niin kauheaa.”

”Ei niin kauheaa!” Kim hihkaisee. ”Ihan kuin olisi robotti työkaverina. Ja mitä se pakkomielle kilpikonnia kohtaan on oleviina? Miten joku voi olla niin kiinnostunut *kilpikonnista*?”

Okei, en väitä, etteikö Dawn olisi vähän kummallinen. Tai jopa *tosi* kummallinen. Firman työntekijät naureskelevat hänelle toisinaan selän takana. Ja kyllä, hän pitää kilpikonnista enemmän kuin täysikasvuiselle aikuiselle olisi hyväksi. Mutta hän on hyvin mukava ihminen. Jos toiset tuntisivat hänet vähän paremmin, he kohtelisivat häntä ystävällisemmin.

Mutta en minäkään tunne Dawnia kovin hyvin. Minun on ollut tarkoitus kutsua hänet joskus illalliselle luokseni, mutten ole koskaan saanut sitä sanotuksi. Muutama viikko sitten, kun olimme perjantaina samassa hississä, kysäisin ohimennen, oliko hänellä suunnitelmia viikonlopuksi, ja hän näytti järkyttävän kysymyksestä. *Ajattelin syödä kotona. Yksin.* Olisin pyytänyt Dawnia illastamaan kanssani sinä iltana, mutta minulla oli treffit poikaystäväni kanssa, ja olisi ollut outoa, jos hän olisi liittynyt seuraan.

Jonain päivänä aion vielä pyytää hänet illalliselle. Aivan var-

masti. Heti, kun viiden kilometrin juoksukilpailu on poissa päiväjärjestyksestä.

”Joka tapauksessa – minun täytyy palata sorvin ääreen.” Kim vilkaisee rannekelloaan. ”Minähän en ole mikään *kuukauden myyntihenkilö*, kuten eräät.”

Poskeni punertuvat hieman. On totta, että olen myynyt tässä kuussa enemmän tuotteita kuin kukaan toinen koko firmassa, mutta minun on paiskittava otsa hiessä hommia sen eteen. ”Sinä menit naimisiin tässä kuussa. Sinulla on hyvä syy sille, että olet myynyt vähemmän.”

”Joopa joo.” Kim kohauttaa hartioitaan, koska ei oikeastaan välitä kovin paljon koko asiasta. Hänen tuore aviomiehensä on opporikas. Jossain vaiheessa lähitulevaisuudessa hän tulee oikeasti rasakaaksi, ja kun niin tapahtuu, hän irtisanoutuu työstään menneitä murehtimatta. ”No, onnea t-paitojen kanssa. Nähdään myöhemmin.”

Kun Kim on lähtenyt, mahdollisesti työpisteelleen, mutta vielä todennäköisemmin taukokuoneeseen nauttimaan aamun kolmannen tai neljännen kahvikupposensa, minä suljen t-paitalaatikon läpät ja suuntaan kohti työpistettäni. Perille päästyäni huomaan työpöydälläni jotain, mitä en ole nähnyt aiemmin.

Pöydällä on kilpikonnan esittävä pienoisveistos.

Figuuri on pieni – tuskin etusormeani pidempi. Kilpikonnan on vihreänsininen, ja geometriset kuviot sen kilvessä hehkuvat loisteputkilamppujen valossa. Sen pää on koholla, ja se tuijottaa minua nappisilmillään.

Vähän aikaa sitten Dawn lahjoitti innoissaan pienen kilpikonnanfiguurin työpisteelleni. Se oli todella huomaavaista, ja minusta tuntui kauhealta, kun hänen ostamansa kilpikonnan putosi linoleumilattialle ja särkyi pirstaleiksi. Mutta se näytti erilaiselta kuin työpöydälläni nyt nököttävä kilpikonnan.

Nostan kilpikonnafiguurin ja pyörittelen sitä sormieni välissä tunnustellen sen sileää pintaa. Mitä kilpikonna täällä tekee? Kuka sen tänne toi?

Oliko se Dawn?

Ei voinut olla. Kun palasin eilen päivän päätteeksi toimistolle, hän oli jo poissa. Eikä hän näytä olevan täällä vielä. Miten hän siis olisi voinut panna kilpikonnan pöydälleni?

Kun lasken kilpikonnan takaisin pöydälle, huomaan tahransormessani. Jotain tummanpunaista on tarttunut käteeni kilpikonnasta. Katson kämmentäni yrittäen ymmärtää, mitä käteeni on tarttunut. Se ei voi olla maalia, koska kilpikonna on vihreä. Ehkä ketsuppia?

Ei, sitä se ei voi olla. Aine on liian tummaa, eikä se ole sokeriesen tahmeaa. Eikä se tuoksu makealta. Se tuoksu melkein... metalliselta.

Mitä ihmettä se voi olla?

Tutkin tummaa, kämmenteni uriin kuivunutta ainetta, ja tiedostan hämärästi, että lähistöllä soi puhelin. Ääni kuuluu Dawnin työpisteeltä.

Palaan Dawnin työpisteelle ja epäröin sisäänkäynnillä. Se on yhä tyhjillään. Onko mahdollista, että hän on tullut töihin aiemmin tänä aamuna ja on nyt vessassa tai jotain vastaavaa? Dawnin on pakko olla täällä, ja hänen on täytynyt tuoda pikku kilpikonna työpöydälleni, vaikka hänen takkinsa ei roikukaan tavalliseen tapaan tuolin selkänojalla. Ja hänen tietokoneensa näyttö on pimeä – ei edes näytönsäästäjää, pelkkää mustaa.

Dawnin työpuhelin soi yhä. Tavallisesti soittajan numero välkkyy ruudulla, mutta ei tällä kertaa. Numero on salainen.

Nappaan puhelimen käteeni. Dawnin puhelimeen vastaaminen ei kuulu minun tehtäviini, mutta jos hän on tänään sairaana, voisin silti yrittää selvittää mahdolliset ongelmat, joita siitä seu-

raa. Olen varma, että Dawn tekisi saman minulle. Hän haluaa aina auttaa muita, melkein liikaakin.

Mietin, mistä hän mahtoi haluta puhua kanssani eilen. *Erittäin tärkeä asia*. Dawnin sanomana se voi merkitä melkein mitä tahansa aina jääkaapin likaisesta maitotölkistä tappavaan syöpädiagnoosiin. Minun ei pitäisi olla huolissani.

”Dawn Schiffin työpiste”, vastaan.

Toisessa päässä on hiljaista. Olen kuulevinani rahisevaa hengitystä.

”Haloo?” sanon. ”Kuka siellä?”

Lisää hiljaisuutta. Juuri kun olen lopettamaisillani puhelun, kuulen kaksi tuskaisalla naisäänellä lausuttua sanaa, jotka nostavat kylmät väreet selkäpiihini:

”*Auta minua.*”

Ja sitten puhelu katkeaa.

2. LUKU

Tuijotan vaiennutta luuria kuvottavan tunteen vallatessa vatsanpohjani.

Auta minua.

Ääni kuulosti hyvin paljon Dawnilta, vaikka kahden sanan perusteella onkin vaikea olla täysin varma. Mutta kuka se olikin, naisen kuulosti hysteeriseltä. Pakokauhuiselta.

Auta minua.

Mykkä linja on nyt vaihtunut valintaääneksi.

Kun Dawn ei tullut töihin tänä aamuna, pyörittelin mielessäni mahdollisuutta, että jokin olisi pielessä, mutten aidosti uskonut, että kyse olisi mistään vakavasta. Olinko väärässä? Onko Dawnille tapahtunut jotain kauheaa?

Onko hän vaarassa?

Pengon käsilaukkuani puhelinta etsien. Valitsen Dawnin numeron yhteystiedoistani ja napautan hänen numeroaan. Se soi useita kertoja, kunnes kuulen hänen monotonisen äänensä:

Olette soittanut Dawn Schiffin matkapuhelimeen. Tällä hetkellä en pysty vastaamaan puheluunne. Kun kuulette äänimerkin, olkaa hyvä ja kertokaa nimenne, puhelinnumeronne, vaihtoehtoinen puhelinnumeronne ja syy, miksi otitte minuun yhteyttä.

Päätän olla jättämättä viestiä vastaajaan. Sen sijaan lähetän tekstiviestin:

Hei Dawn, onko kaikki OK?

Tuijotan näyttöä odottaen näkeväni pienen puhelukuplan sen merkiksi, että hän kirjoittaa vastausta. Sitä ei ilmesty ruudulle.

Minun on tehtävä jotain. Minun on puhuttava Sethin kanssa.

Seth Hoffman on ollut Vixedin Dorchesterin haarakonttorin johtaja siitä asti, kun aloin työskennellä täällä. Seth ja minä ymmärrämme toisiamme – hän antaa minulle vapaat kädet, ja minä taon kovaa tulosta. On mukavaa, ettei pomoni hengitä niskaan jatkuvasti jokaisesta asiakkaisiin käyttämästäni pennosesta tai vaadi minua tekemään selkoa jokaisesta sekunnin murto-osasta. Olen varma, että tilanne olisi toinen, ellen tuottaisi firmalle niin paljon voittoa, mutta ainakin Seth luottaa minuun.

Napautan Sethin työhuoneen ovea, joka on jo valmiiksi hie-man raollaan. Sethillä on sihteeri, mutta tämä on tavallaan kaikkien sihteeri eikä valvo sitä, kuka Sethin työhuoneella käy. Joten teen työtä käskettyä, kun Seth huutaa minua astumaan sisään.

Kun Kim ja minä aloitimme työt Vixedillä, meillä oli tapana naureskella, miten söpö pomo meillä on. Seth on puolessa välissä neljäkymmentä – viisitoista vuotta minua vanhempi – mutta yhä nuorekkaan näköinen. Sethin silmiä ympäröivät rypyt syvenevät hänen hymyillessään, ja hänen ohimoillaan on hieman harmaita hiuksia, mutta se pukee häntä. Ja vaikka hän käyttääkin aina solmiota, se ei ole koskaan kireällä.

”Hei, Nat”, Seth sanoo minut nähdessään. ”Mikä meininki? Onko kaikki okei?”

”Ei ihan.” Seison epäröiden Sethin työpöydän edessä. Haluan kertoa hänelle huoleni, mutten tahdo kuulostaa liian sekopäiseltä. ”Jäikö Dawn tänään sairauslomalle?”

Sethin tummat kulmakarvat kohoavat. ”Ei – ei jäänyt. Miten niin? Eikö hän ole töissä?”

Kuten minäkin, Seth tietää varmasti, että Dawn on täsmällinen kuin kellokoneisto. ”En ole nähnyt häntä tänään.”

”Aha”, Seth sanoo.

Hitto. Olin toivonut, että Dawn olisi soittanut Sethille ja kertonut, että hänen olisi jätävä kotiin, koska hänen isoäitinsä on sairaana. ”Soitin Dawnille, eikä hän vastannut. Ja...”

Seth kurtistaa kulmiaan. ”Ja mitä?”

”Dawnin puhelin soi, ja minä vastasin siihen. Soittaja sanoi ’auta minua.’”

Seth nyökkää. ”Okei, missä asiassa hän tarvitsi apua? Tarvit-siko hän tietoja jostain tuotteestamme? Oliko se reklamaatio?”

”Ei, nyt et ymmärrä. Se kuulosti kuin soittaja olisi ollut pulassa ja tarvinnut apua. Minä... luulen, että se oli Dawn.”

”Eli... hänellä on siis ongelmia autonsa kanssa tai jotain? Ker-toiko hän, minkä kanssa tarvitsi apua?”

”Ei.” Puristan käsiäni yhteen. ”Hän sanoi vain ’auta minua’ ja katkaisi puhelun.”

”Ai.” Sethin ilmeestä näkee, ettei tilanne vaivaa häntä. Hän ei näytä tippaakaan huolestuneelta. ”No, soita hänelle takaisin ja kysy, missä hän tarvitsee apua.”

”Soitin jo. Hän ei vastaa.”

Seth kohauttaa hartioitaan. ”Dawn on varmasti kunnossa. Mitä hänelle muka olisi voinut tapahtua?”

”En tiedä.” Alan pureskella peukalonkynttäni – vanha tapa, johon sorrun hermostuessani – mutta pysäytän itseni. Käytin paljon rahaa ranskalaiseen manikyysiin, enkä missään nimessä halua tuhota sitä. ”Ehkä Dawn on joutunut onnettomuuteen.”

”Minäpä soitan hänelle.”

Hartiani rentoutuvat hieman, kun Seth nappaa puhelimensa työpöydältä ja alkaa selata numeroitaan. Kun katselen hänen käsiään, huomaan, että vihkisormus, jota hän pitää aina vasemmas-

sa nimettömässään, on kadonnut. Se on riisuttu hiljattain, koska rusketusraita erottuu selvästi. Katseeni etsii Sethin ja hänen vaimonsa Melindan valokuvaa, jota hän pitää aina pöydällään, mutta sekin on kadonnut.

Hmm. Mielenkiintoista.

Palan halusta kysyä Sethiltä puuttuvasta sormuksesta ja vaimon valokuvasta. Mutta asia ei kuulu minulle. Hän on kuitenkin pomoni. Ja tällä hetkellä minulla on tärkeämpiäkin huolenaiheita.

Seth valitsee numeron, ja me molemmat odotamme, kun puhelimen soi toisessa päässä. Muutaman sekunnin kuluttua kuulen Dawnin vastaajaviestin vaimean äänen. Seth rummuttaa työpöytänsä sormillaan odottaessaan, että ärsyttävän pitkä viesti päättyy.

”Hei, Dawn”, Seth sanoo. ”Sinua ei ole näkynyt töissä tänään, ja halusin vain kysyä, mistä on kyse. Onko kaikki kunnossa? Soita heti kun pystyt.” Seth lopettaa puhelun ja laskee puhelimen työpöydälleen. ”Dawn ei vastaa. Mutta soittaa varmasti takaisin.”

”Ai.”

”Arvaapa mitä?” Seth napsauttaa sormiaan. ”Muistin juuri: Dawnin ja minun oli tarkoitus pitää palaveri tänään kello kahdelta. Hän teki ison numeron siitä, että tapaamisen piti olla virallinen ja että kyse oli jostain tärkeästä.”

”Tärkeästä?” Vatsassani värähtää, kun muistan samansuuntaisen sähköpostin, jonka Dawn lähetti minulle. *Hyvin tärkeä asia*. Sen on ollut pakko olla iso juttu, jos hän kerran sopi virallisen tapaamisen pomonsa kanssa. ”Mikä siinä oli niin tärkeää?”

”Ei aavistustakaan. Dawnin tuntien kyse oli varmaan jostain naurettavasta.” Seth väläyttää hymyn, joka tuntuu erittäin sopimattomalta näissä olosuhteissa. ”Joka tapauksessa hän teki siitä niin ison numeron, että ilmestyy aivan varmasti tänne kahdeksi.”

Siirrän painoa kirkkaanpunaisten Louboutinieni välillä. Pidän aina korkokenkiä, ja punainen on lempivärieni kenkien suhteen,

mutta nämä puristavat varpaitani ihan hulluna. Olisi pitänyt valita isompi koko. ”Ehkä meidän pitäisi soittaa poliisille?”

”Soittaa poliisille?” Seth räpyttelee silmiään. ”Oletko *tosissasi*? Dawn on tunnin myöhässä töistä, ja sinä haluat soittaa *poliisille*?”

”Hän soitti ja pyysi apua!” muistutan.

Seth mutristaa huuliaan ja puhaltaa ilmaa niiden välistä. ”Oletko varma, että soittaja oli Dawn? Ehkä se oli asiakas, joka tarvitsi apua.”

”Se *ei* ollut asiakas.”

”Oletko varma?”

Aion jo vastata myöntävästi, mutta Seth on saanut minut epäilemään omaa muistiani. Vastasin puhelimeen, ja soittaja sanoi selvästi ”auta minua”. Ja hän kuulosti järkyttyneeltä. Mutta toisaalta on totta, että jotkut asiakkaat kuulostavat puhelimesta järkyttyneiltä. Onko mahdollista, ettei soittaja tosiaan ollutkaan Dawn, vaan pelkkä asiakas? Ja ehkä hän katkaisi puhelun, koska kuuli minun ääneni Dawnin sijaan?

”Hänelle on voinut sattua miljoona asiaa”, Seth huomauttaa. ”Minun mielestäni meidän ei tarvitse soittaa poliisille. Hehän nauraisivat meille päin naamaa.”

Se voi pitää paikkansa.

Sethin katse pehmenee. ”Oletko kunnossa, Nat? Näytät vähän uupuneelta.”

”Voi kiitos.”

”Kunhan sanoin. Olet painanut helvetisti hommia viime aikoina. Olet tehnyt huipputulosta töissä ja järjestänyt sitä viiden kilsan juoksuasi. En tajua, miten sinulla riittää aikaa kaikkeen. Sinun pitäisi ottaa vähän rennommin.”

Tunnen palan nousevan kurkkuuni. ”Järjestän aikaa tärkeille asioille.”

”Tiedän.”

Nielaisen palan kurkustani. ”Sinähän tulet juoksemaan lauantaina, eikö niin? Luotan sinuun.”

”Siellä nähdään.” Seth nostaa käden rinnalleen. ”Lupaan sen. Äläkä huoli – lyön vetoa vaikka mistä, että Dawn ilmestyy toimitoimi tasan kahdeksi. Hän on aina niin täsmällinen.”

Poistuttuani Sethin toimistosta palaan heti työpisteelleni. Kilpikonnaveistos on yhä pöydälläni ja tuijottaa minua tyhjillä, mustilla silmillään. Korvissani kaikuu Sethin kommentti uupuneesta ulkonäöstäni, joten otan puuterirasiani esiin. Ihoni näyttää kalpealta, vaikka hieroin aamulla poskilleni kallista kasvovoidetta. Ihoni on yleensä loistavassa kunnossa. Se on etu, joka auttaa minua myymään tuotteitamme. Mutta viime yönä en nukkunut hyvin. Ja vaaleat hiukseni näyttävät epätavallisen ryhdittömiltä ja elottomilta.

En osaa olla ajattelematta sitä soittoa... Enkä voi olla kuulematta korvissani soittajan epätoivoista ääntä.

Auta minua.

Se ei kuulostanut siltä, että joku asiakas olisi kaivannut neuvoja. Se kuulosti aidosti pulassa olevan ihmisen avunhuudolta.

Mutta Seth on oikeassa. En voi soittaa poliisille ilmoittaakseni, että työkaverini on tunnin myöhässä töistä. Epäilemättä Dawn ilmaantuu tänne pian. Koko juttu on varmasti vain yksi iso väärinkäsitys.

3. LUKU

YHDEKSÄN KUUKAUTTA AIEMMIN

Vastaanottaja: Mia Hodge

Lähettäjä: Dawn Schiff

Aihe: Tervehdys

Hyvä Mia,

tänään oli ensimmäinen päivä uudessa työpaikassani, josta kerroin sinulle aiemmin.

Voisinpa sanoa sen sujuneen helposti, mutta sinöhän tunnet minut. Tiedät, että olen ujo. Siinä mielessä muistutan kilpikonnia – ne ovat luonnostaan ujoja eläimiä. En tarkoita, etteikö niillä olisi persoonallisuutta, koska niillä todellakin on, mutta useimmat kilpikonnat pysyvät mieluiten omassa ympäristössään. Ne eivät halua, että niitä kosketaan. Ja jos ne kohtaavat minkäänlaista uhkaa, niiden ensimmäinen reaktio ei ole hyökätä. Sen sijaan ne vetäytyvät kuoreensa ja piiloutuvat. Kuulostaako tutulta?

Elämäni olisi helpompaa, jos minulla olisi samanlainen kuori kuin kilpikonnilla. Muistatko, kun autoit minua rakentamaan sen kuoren pähvilaatikoista? Keräsin kiviä puistosta, ja

liimasimme ne laatikoiden päälle olohuoneessa. Se ei tietenkään näyttänyt aidolta – olimme vasta seitsemänvuotiaita. Mutta ainakin se oli hyvä piilopaikka huonoina päivinä.

Kuinka kauan se kuori pysyikään ehjänä? Viikon? Kaksi? Muistan vain, että kun eräänä päivänä palasin kotiin, se oli poissa. Äitini hajotti sen ollessani koulussa ja heitti roskikseen. Hän repi sen palasiksi, eikä sitä voinut korjata. Hän sanoi: *Tämän takia sinulla on vain yksi ystävä, Dawn.*

Aivan kuin olisin tarvinnut toisen ystävän sinun lisäksi. Kunpa voisimme vain asua samalla puolella maata.

Tällä hetkellä eniten kilpikonnankuorta muistuttava asia, jonka omistan, ovat pyöreät kilpikonnankuorisankaiset silmälasini. En usko, että olet nähnyt niitä. Älä huoli – niitä ei ole tehty oikeasta kilpikonnankuoresta.

Työskentelen Vixed-nimisessä firmassa. Se myy luonnontukaisia vitamiinilisiä tai jotain sen kaltaista. Kuulen siitä varmasti pian lisää, vaikka olenkin pelkkä kirjanpitäjä, eikä minun tarvitse olla tietoinen kaikesta, mitä yhtiö tekee. Sain postissa kolmen tuuman paksuisen esittelylehdisten yhtiön tuotteista, mutta ikävä kyllä siitä puuttuivat tuotteiden tehokkuutta koskevat tiedot. Ehkä minun pitäisi ehdottaa, että yhtiö alkaisi suorittaa satunnaistettuja vertailututkimuksia? Yritän keksiä, miten voisin olla enemmän hyödyksi.

Uusi pomoni Seth vei minut aamulla esittäytymiskierrokselle. Olen tavannut Sethin vain kerran ennen tätä päivää, kun kävin työhaastattelussa. Hän on nelikymppinen ja erittäin ystävällinen (hyvin eri tavalla kuin kilpikonnat), ja hän tuntui olevan erittäin innoissaan siitä, että aloitin työt yhtiön kirjanpitäjänä.

Tänään Seth vaikutti kuitenkin erilaiselta. Ensitapaamisellamme hän oli hurmaavampi – yhtä hymyä ja innostunut